BUCUREȘTI. Protejat de Sătmăreanu, balonul va ajunge în brațele portarului Coman

EXISTĂ O „ARTĂ A SALVĂRII“ ?

Probabil că da. Cu ani în urmă, recunoșteam în acest rol pe U.T.A. Jonglériile **el cu** retrogradarea — în campionatele cînd, între U.T.A. lui *Petschovski, Băcuț, Mercea, Reinhardt, Dumitrescu III* și U.T.A. de astăzi, cu marea ei vedetă, OMOGENITATEA, exista o formație destul de incoloră —, au rămas un model în materie. Fără să-și aroge specialitatea — ca durată — a „bătrînei doamne“, *Jiul* a preluat rolul acesta al emoțiilor împinse pînă în pragul crizelor cardiace, în edițiile mai recente. Și acum, avem de-a face cu o succesoare bucureșteană în materie de cochetare cu retrogradarea, acum ne întîlnim cu *Progresul*.

Priveam duminică, pe stadionul *Dinamo*, echipa *„salonul refuzaților“*. Sigur este că dacă *Petre Moldoveanu* a făcut-o (ne gîndim înainte de orice la aspectul psihologic al antrenamentului) *el a reușit indiscutabil să redea unei formații părăsită de curaj, încrederea că poate izbîndi*. De la acest sport s-a efectuat săritura spre înainte și în joc. *Progresul* apare de vreo trei etape în creșcendo. Și dacă mulți dădeam scepticei din cap, cînd îl auzeam pe *Valentin Stănescu* tunînd-u-se că nici o echipă n-a jucat așa ca *Progresul* în ultimele 5 etape, ne-am bazat acum pe faptul că *Dinamo* a pierdut acasă cu *Petrolul* și *Rapid* la București, iar *Steaua* a făcut un egal la Ploiești. Ne-am bazat pe faptul că *Dinamo* Pitești a pierdut la Brașov, acum, după jocul cu *Dinamo* sîntem obligați să-i acordăm totalmente dreptate. Lîngă cheia aceasta sufletească, am așeza, în șirul explicațiilor și al argumentelor performanței de pe stadionul din Șoseaua Ștefan cel Mare — și nu numai al ei — o revenire la un bun simț în alcătuirea formației. Oamenii sînt așezați la locul potrivit, pe posturile unde au strălucit cîndva sau unde vor străluci. *Mateș* este extrema pe care am văzut-o ani de zile, *Raksi* nu mai rătăcește în roluri pe care niciodată nu le-a jucat bine; halfia este apanajul unui cuplu tînăr, ambițios, complet, pentru că tehnica lui *Beldeanu* este fericit completată de marea combativitate a lui *Tătărușcu*, pe care fostul antrenor al „bancarilor“, *Victor Stănculescu*, are meritul de a-l fi ridicat din anonimatul Diviziei C. „Găselnița“ lui *Petre Moldoveanu* o recunoaștem în trecerea lui *Năstase* de pe extrema stîngă, acolo unde nu impresiona nici pe antrenorul național de juniori, în centrul liniei de atac, acolo unde îl face și pe *Angelo Niculescu* să-l observe. Unii spun că *Dudu Georgescu*, cu accidentarea lui, este — în fapt — autorul lansării *centrului înaintaș Năstase*. Dar să-i acordăm și antrenorului ceea ce i se cuvine : el s-a oprit totuși, în această soluție, la cea mai bună. Fără rețete originale, fără gesturi spectaculoase cu orice preț, *Progresul* și-a adus motorul în funcțiune la o turație nereușită încă în acest campionat, în mecanică (dar în fotbal !) nu poți să pui mîna în foc pentru durată negripării mecanismului. *Dinamo* s-a aflat în fața unei echipe pentru care nu există *„soluția numărul trei“* — înfrîngerea. Între un unsprezece dogorit de focul atît de periculos al retrogradării și altul atras de mirajul, mult mai puțin periculos, cu urmări, al titlului, am văzut cum cel cedează, nervos, este al doilea. Dinamoviștii resimt, evident, în aceste momente o criză de înaintare. *Doru Popescu* lipsește, în proporție de 30%, activitate și forță de realizare. Pentru meciurile de deplasare, formula cu acest cuplu urmînd *Sălceanu-Moldoveanu* se arată utilă ; pe teren propriu însă, cînd și se cere să atace în mult mai ridicată măsură, compartimentul ofensiv nu prezintă un front de aceeași vigoare și putere de penetrație. Înaintarea lui *Dinamo* mi se pare, în partidele de acest gen, aidoma unei linii de treisferturi rugbistică în desfășurare, avînd partea stîngă avansată și descrescînd cu cît mergem spre aripa dreaptă. Este un compartiment care începe cu înaintași veritabili *(Lucescu, Dumitrache)* și se termină cu mijlocași avansați sau atacanți retrași (puteți să-i numiți cum vreți) ca genul *Moldovan* și *Sălceanu. Dinamo*, și nu numai eu, suferă de veritabila inflație de jucători de mijlocul terenului existentă în fotbalul nostru, în raport cu penuria de vîrfuri de atac, în cel mai deplin sens al cuvîntului.

Pentru cele de ordin particular, în afara celor amintite în cronică, s-ar cuveni să menționăm surprinzătoarea scădere de rezistență din a doua repriză a lui *Dinamo* în comparație cu *Progresul* care se arăta capabilă de o forțare a ritmului ; de stereotipia și contractarea cu care s-a jucat la înaintare, mai ales după golul lui *Beldeanu*, iarăși în opoziție cu atacul mult mai variat, mai ingenios, oricum mai lucid, al *Progresului*. De la jucători care au primit numeroase confirmări internaționale ale valorii lor e normal să ceri mai mult...

Îndirjirea meciului nu scuză unele momente urîte (îmbrînceli, aruncarea mingii în tușă sau în adversar, apostrofarea arbitrilor, gesturi de desconsiderare față de adversar sau conchijinei) la care am asistat în meciul de pe stadionul *Dinamo*. În ajun, un meci la fel de încordat ca atmosferă a rămas în limitele unei sportivități care i-a și asigurat de altfel o acurateță fotbalistică ce putea fi foarte bine atinsă și de combatantele celui de al doilea act din (despărțitul) cuplaj interbucureștean.

Eftimie IONESCU

REFLECȚII LA UN DERBI

● *Avem motive să regretăm că stadionul 23 August nu e încă utilizabil ! Deși vremea a fost vitregă, cel puțin 45 000 de oameni au luat simbătă drumul stadionului Republicii. Spunem „au luat drumul“, pentru că mii de oameni au făcut calea întoarsă din Dealul Spirii, nemaiputînd pătrunde pe stadion. Adăugînd acestui pasionant Rapid — Steaua și interesul lui Dinamo—Progresul, ca și vremea mult mai bună de a doua zi, putem fi siguri că duminică tribunele celui mai mare stadion bucureștean ar fi fost pline !*

În orice caz, un elogiu *iubitorilor fotbalului din Capitală pentru stoicismul cu care au înfruntat vremea vitregă* și o constatare : *recrudescență a pasiunii pentru campionat, pentru fotbal.*

● *O felicitare și jucătorilor din ambele echipe. Lor, pentru splendida încleștare sportivă în care s-au angajat, pentru modul bărbătesc cum și-au disputat intîietatea, pentru nobletea risipei de efort.*

● *Steaua joacă mai bine în acest retur ? Credem că da. Mai mult chiar, pare azi cea mai în formă dintre echipele campionatului. Și dacă învingea pe Rapid, n-am fi ezitat s-o situăm printre favoritele cursei pentru titlu. Ce-ar mai fi însemnat doar două puncte în urma liderului, cînd mai sînt 11 etape ?*

● *Devine, oare, o regulă că un campionat se cîștigă jucînd nespectaculos ? Pe vremuri C.C.A., apoi Dinamo București, băteau campionate în șir, acumulînd puncte din joc economic (dacă vreți, „pe apărare“) și din victorii cu 1—0, 2—1. Rapid, în acest retur, a înșirat să facă puncte fără să domine. Dar, la urma urmei, nu-i aceasta filozofia modernă a fotbalului ?*

— „De acord, *îmi spune cineva*, dar pentru ca această filozofie să ținăi trebuie ca și Dumnezeu... să-l țină sănătos pe Răducanu“.

● *Iordănescu a jucat excelent. În schimb, Tătaru nu s-a prea văzut. Se putea, atunci, trece de un cuplu Lupescu — Dan, în fața cărora pendula ușa Dumitru, fie chiar în zi mai slabă ?*

● *Citeam într-o avancronică* : „Dacă ar fi să ne luăm după declarațiile portarilor celor două echipe, am putea să scriem dinainte scorul meciului : 0—0“. *Puteam s-o facem ! Și nu numai pentru că Răducanu și Coman se cunosc pe ei, ci și pentru că își cunosc coechipierii din atac.*

● *Noi, în redacție, evităm să dăm arbitrilor nota 10, atunci cînd au avut de condus un meci care nu le-a ridicat probleme. N-a fost însă cazul cu Pîrlea, la acest meci...*

Radu URZICEANU

DUPĂ CE A COPUS 13 ETAPE

DINAMO ÎNLOCUITĂ DE RAPD LA ȘEFIA CLASAMENTULUI

● Cele 15 goluri și consecințele lor ● U.T.A. : întrucîtva perseverență ● „enită“ și Progresul ● Politehnica, un lanț ? ● „Lega“ inconstanței ● Crește numărul spectatorilor

Așadar, numai 15 goluri în etapa nr. 19, cu șase meciuri în care, la pauză, tabelele de marcaj au indicat neutrul 0—0. Mergînd mai departe cu cifrele — un gol s-a marcat la 48 de minute de joc. Deci, mai mult de o reprizâ ! (*„Ah, ce ineficacitate !“*, ar zice unii...). Se poate spune, însă, că din această cauză au fost meciurile neinteresante ? Nicidecum. Nu numai că — lăsăm la o parte unele excepții ca meciul de la Timișoara, primele reprize de la Constanța și Ploiești — fotbalul văzut a satisfăcut, dar cele 15 goluri și consecințele lor au făcut ca etapa să fie una dintre cele mai agitate, cu repercusiuni — prezente și, probabil, viitoare — atît asupra capului, cît și asupra cozii clasamentului : după ce timp de 13 etape a fost lider, Dinamo a cedat tricoul galben lui Rapid, devenit fruntașa clasamentului pentru cel puțin o săptămînă, adică pînă la meciul de la Arad, de duminică ; prin egalul de la Ploiești, U.T.A. și-a mărit și mai mult șansele la locul unu, înscriindu-se și anul acesta, alături de Rapid și Dinamo, în rîndul celor direct interesate de titlul național, în timp ce Petrolul și le-a diminuat pe ale sale. E de admirat U.T.A. și perseverența ei ! În coadă, C.F.R. Timișoara, pierzînd un punct de aur pe teren propriu, și-a diminuat șansele — a ajuns din urmă și a atras în „horă“ și pe Jiul și pe C.F.R. Cluj.

Dar implicațiile dinamicii etape nr. 19 par a fi atît complexe, aruncînd o lumină deosebită asupra unor echipe. De pildă, S.C. Bacău, evoluînd fără culoare (mai ales față de prima etapă), fără nerv, cu un Hrițcu deconcertat și cu un Dembrovschi neînțeles, neajutat de coechipieri, timid și marcat (urmarea accidentului de anul trecut) de teama unor ciocniri cu fundașii adverși, demonstrează că numai punctele de acasă nu sînt suficiente pentru prezența în prima jumătate a tabelei de clasificare. Cît despre Politehnica, acest lanus care ne arată cînd fața zîmbitoare a unei echipe care merge din plin, cînd pe cea încruntată, a nereușitelor, ce să spunem ? S-a încheiat oare ascensiunea sa ? Mai candidează la titlul de campioană, conform declarațiilor antrenorului său ? Își ocupă acum adevăratul loc valoric ?

Desigur, toate acestea nu sînt decît supoziții, pentru că în fotbal, mai ușor decît în oricare alt domeniu al vieții, poți fi contrazis în ziua următoare de un senzațional rezultat al echipei care abia terminase în bocanci meciul anterior (vezi cazurile „U“ Cluj, Steagul roșu și atîtea altele). Pentru că în fotbalul nostru legea este nu constanța, ci **inconstanța** ; legea este ca echipa care cu o săptămînă în urmă a pierdut pe teren propriu să se comporte cu două clase mai bine în duminica următoare pentru a recupera punctele pierdute (vezi tot cazurile „U“ Cluj cu Steaua și cu U.T.A., sau Steagul roșu cu Progresul și C.F.R. Timișoara), de unde se poate trage concluzia că **fotbal jucăm atunci cînd vrem.** Pare ceva neobișnuit ca o formație să se bucure de reușite mai multe etape la rînd (ca Rapid și Steaua, de cîtva timp).

De undeva, dinspre subsolul clasamentului, credem că se pregătește o surpriză : erupția alb-violeților de la F.C. Argeș, spre lumină, spre soare. Echipa este în crescendo. Ozon și elevul său Dobrin și-au dat mîna și, duminică, cu S.C. Bacău, du făcut minuni.

Să consemnăm în încheiere că nici mărin sa publicul nu privește nepăsător, numai din fotoliul televizorului, aprigele dispute de pe teren. Că jocurile de pînă acum nu l-au nemulțumit, se vede din creșterea neconteniță a cifrelor : de la 101 000 de spectatori în etapa inaugurală a returului, la 120 000 în această săptămînă.

Dar cîte nu s-ar mai putea scrie despre această etapă nr. 19. De pildă că este cea de a patra în care — record ! — nu s-a înregistrat nici o schimbare de antrenor...

Mircea TUDORAN

„VETERANII“ AU FOST RECHEMAȚI!

Au trebuit să treacă 344 de minute de joc din returul campionatului pentru ca Jiul să reușească Inscrierea celui de-al doilea gol (primul îi marcase în meciul cu U.T.A.), gol care a coincis cu prima sa victorie. Cele două puncte obținute în fața Universității Craiova, capitale pentru încercarea de menținere a echipei antrenate de Ion Bălănescu în Divizia A, au fost cucerite cu dificultate, cu prețul unor mari eforturi, scoțînd în relief perioada critică prin care trece echipa din Valea Jiului. Deșele modificări de alcătuire a formației de la joc la joc au slăbit coeziunea dintre compartimente, observîndu-se în același timp și o pregnantă lipsă de omogenitate în ansamblul echipei. Punctul nevralgic, atacul, care a acționat cel puțin, toți cei patru componenți — dezorientați — întrecîndu-se în greșeli de concepție. Ei n-au creat decît rareori probleme deosebite apărătorilor adverși. Sigur că vina nu este numai a lor ; și la mijlocul terenului, acolo unde se pregătesc acțiunile, starea de nervozitate și dorința de a ajunge cît mai repede la poartă au făcut ca jucătorii să manevreze greșit, preferînd trimiterea mingilor pe sus în interiorul careului, acolo unde Deselnicu și Bîtlan se simțeau în largul lor, Chiar și I. Constantin, jucător recunoscut printr-o desăvîrșită tehnică individuală, nu s-a putut descurca, fiind obligat în permanență să execute 2—3 mișcări suplimentare pentru a prelua mingea, abia apoi căutînd poziția ideală de pătrundere.

Slaba comportare își găsește explicația în desele modificări de alcătuire a formației. Sigur că salutăm intenția de înlnerire a echipei, promovată de I. Bălănescu. Dar în același timp îi putem și reproșa că **perioada acestei metamorfozări a fost aleasă greșit.** În plin campionat, cînd fiecare punct este atît de prețios, nu era momentul unor experimente. Rezultatele slabe au determinat revenirea la fosta formulă de echipă în care și-au reluat locurile vechii jucători. Numai mijlocașul Urmeș a fost menținut, de altfel singurul dintre cei încercați care a dat satisfacție.

Iată deci că de la intenția de înlocuire a unor jucători mai virstnici sau plafonați s-a ajuns la compromisul rechemărilor. Totuși acum, oricît de mult credit i s-ar acorda unui Georgevici, Georgescu, Stocker sau Peronescu, aceștia nu vor trece cu vederea măsura înlocuirii lor. S-ar putea însă ca tocmai acest fapt să-i mobilizeze și să-i ambiționeze, în așa fel încît **să arate ce pot** și astfel echipa Jiul să urce, încet dar sigur, spre mijlocul clasamentului.

Gheorghe NERTEA

PITEȘTI. Iată momentul care a precedat cel de-al doilea gol al echipei F. C. Argeș în meciul cu Sport club Bacău. Mijlocașul Prepurgel, după o combinație subtilă cu Dobrin, va trimite balonul în plasă

Foto : S. BRAȘOVEANU

CLASAMENTUL GOLGETERILOR

9 goluri : TĂTARU (Steaua) — 1 din 11 m.

8 goluri : OBLEMENCO („U“ Craiova) — 1 din 11 m. DUMITRACHE (Dinamo București) — 4 din 11 m.

7 goluri : DORU POPESCU (Dinamo București), NEAGU (Rapid) — 1 din 11 m, CUPERMAN — 1 din 11 m, MOLDOVEANU (Politehnica), FRĂȚILĂ (F.C. Argeș), ADAM („U“ Cluj) — 1 din 11 m, TUFAN (Farul).

6 goluri : CODREANU (Rapid), OPREA (Farul), AXENTE (U.T.A.), D. ENE (Sport Club), I. CONSTANTIN (Jiul).

5 goluri : SĂLCEANU (Dinamo București), LUPULESCU (Politehnica), DINCUȚA (Petrolul), CARAMAN (Farul), IORDĂNESCU (Steaua), PANĂ (Sport Club), LIBARDI (Jiul), SOO, O. IONESCU (C.F.R. Cluj), DUDU GEORGESCU (Progresul).

TRISTEȚE TIMIȘOREANĂ...

A curs multă... tristețe duminică pe Bega. În matineu, publicul timișorean a constatat că Politehnica Timișoara, dînd fără voie un drum de speranță U.M.T.-ului să supraviețuiască în Divizia B, și-a risipit propria ilузie de a promova în „A“. La prînz, același public a mai primit o lovitură în orgoliul hrănit odinioară de realizările lui „Chinezul“ sau ale „Ripensiei“ : C.F.R. Timișoara și-a jucat prost ultima carte (probabil) care-i dădea dreptul să spere în evitarea retrogradării, nepatînd ține în fața Steagului roșu, punctajul maxim.

Jucătorii C.F.R.-ului au intrat pe teren în acest meci de formidabilă mizâ, crispați (normal) și complexați la vestea despre isprava Progresului. În teren, Steagul roșu nu a dat o replică forte, a jucat în spiritul unei datorii (obținerea unui punct în deplasare) la care jucătorii s-au angajat cu mijloace oneste, ripostînd cuminte, măsurat, fără veleități de formație pretențioasă. C.F.R. a avut toate condițiile să forțeze șansa, dar armele lui au fost modeste. Nu așteptă nimeni demonstrații de superfotbal, nici subtilități tehnice și nici rafinamente tactice. Dar se putea pretinde ambiție fără margini și eforturi fără răgaz, strunite toate într-o exprimare fotbalistică la o cotă suficientă, pentru a învinge pe Steagul roșu. Dar jucătorii C.F.R.-ului ni s-au părut doar **binevoitori** nu și **dinamici**. Ambiția nu clocotea în ei, energia nu le atașase aripi la picioare, marea ofensivă așteptată a fost doar o replică șteasră, pe alocuri ostentă și impotmolită în nepricepere. S-ar putea ca echipa să fi intrat într-o zonă de oboseală fizică și nervoasă și marele val ridicat de Macri la începutul returului să nu fi fost decît efectul spectaculos, dar fără rezistență, al unor antrenamente intensive și al unui moral umflat artificial de perseverența fanatică a unui om (l-am numit pe Macri) de foarte multă bună credință. Duminică valul care amenința să mături concurența, n-a fost decît un reflux lent dar vizibil și explicațiile stau în picioare pe un teren obiectiv : C.F.R.-ului îi lipsesc fotbaliști de calitate care să ofere garanții valabile. Apărarea e încropită bine, mijlocașii n-au însă răbdarea, forța și clarvizîunea constructorilor de joc, iar înaintarea, compartimentul care astăzi este împovărat cu atîta răspundere, este naivă, fără percuție și fără viclenie speculativă. Duminică înaintașii C.F.R.-ului au atacat stereotip, ricoșînd ca dintr-un zid, de aglomerarea defensivă a adversarului.

La Timișoara, meciul cu Steagul roșu a mai dezrădăcinat entuziasmul.

Ion CUPEN

BUCUREȘTI. Încercările lui Radu Nunweiller de a-l convinge pe arbitrul Limona de valabilitatea golului lui Lucescu, pe care acesta întîi l-a acordat și apoi l-a anulat, sînt inutile. Conducătorul jocului va ține cont de semnalizarea — eronată — de la tușă...

Foto : V. ONESA

SUPERIORITATEA TERITORIALĂ = O CAPCANĂ !...

— „Rezultatul, ținînd seama de faptul că și U.T.A. a avut ocazii bune de gol, mi se pare echitabil“ — mărturisea după confruntarea de la Ploiești, antrenorul petroliștilor C. Cernăianu, cu obiectivitate și realism.

Desigur, impresia lăsată de finalul partidei, cînd U.T.A. a atacat cu hotărîre, silindu-i pe ploieșteni să-și apere, fără succes pînă la urmă, victoria, a fost mai puternică decît desfășurarea de mai înainte a ostilităților. Atunci cînd Petrolul domina și putea să-și asigure succesul. Au fost suficiente însă o greșeală în atac (minge pierdută ușor) din care s-a născut contraatacul arădenilor care avea să aducă egalarea, și o nonșalanță în apărare pentru ca balanța să se echilibreze. Astfel, Petrolul a pierdut, iar U.T.A. a cîștigat un punct prețios.

Ce a putut determina acest rezultat ? O discuție pe această temă cu observatorul federal, antrenorul Gh. Ola, pe drum la înapoierea spre București a dus — în concluzie — la următoarele elemente decisive în fixarea rezultatului de egalitate :

1. U.T.A. a profitat de o așezare propice a jocului de apărare, bine pusă la punct, și a avut calm și luciditate în joc.

2. Dimpotrivă, Petrolul a fost lipsit de calm și luciditate (avantaj U.T.A.), s-a năpustit pur și simplu spre poarta lui Cornea, fără să-și pregătească și să-și destășoare cu răbdare acțiunile. De aceea au fost respinse cu ușurință.

3. Superioritatea teritorială a fost evident de partea ploieștenilor, dar aceștia s-au mulțumit cu o dominare sterilă, care nu constituie un element decisiv în fixarea rezultatului. Dimpotrivă, se poate transforma într-o mare capcană. Cum s-a întîmplat la Ploiești, unde dominarea a măcinat forțele gazdelor în finalul jocului, adică atunci cînd s-a și produs egalarea, apărarea fiind prinsă pe picior greșit.

4. După ce a primit golul, U.T.A. și-a modificat imediat așezarea pe teren și tactica și a trecut la atac, împingînd înainte, alături de cele trei vîrfuri, pe Petescu și Broșovschi sau Catinin, și avansînd apărarea imediată pentru a micșora spațiul față de liniile din față. Și arădenii au reușit în tentativa lor. În schimb, ploieștenii n-au făcut nici o încercare de învăluire, a tuncî cînd au văzut că nu pot pătrunde prin centru spre poarta lui Cornea și nici de a nu mai trimite mingi înalte în careu, unde Lereter și Pojoni, dar și cellalți apărători, dominau jocul pe sus.

Iată ce credem că a dus la „drawul“ de la Ploiești.

Petre GATU

Cazul săptămînii

Luni dimineață, din cursa București — Arad a coborît pe aeroportul orașului Arad echipa U.T.A., performeră la Ploiești în deplasare, deși fără aportul cunoscutului ei jucător Florian Dumitrescu, rămas acasă. Acesta, convocat pentru lotul olimpic, se afla și el pe aeroport, pregătindu-se să urce în același avion, care se întorcea la București. Drumurile lor s-au încrucișat, s-au schimbat cîteva vorbe convenționale, extrema stîngă a zîmbit puțin stingherit și a citit în ochii colegilor un fel de dojană...

„Florian Dumitrescu are fumuri și capricii de vedetă în ultimul timp, ne spunea nu de mult antrenorul său. **A devenit superficial la antrenamente și jocuri, certăreț și pretențios. Noi nu sîntem dispuși să-i tolerăm abaterile, sînt consecvenți cu propriile principii, indiferent dacă e vorba de primul jucător sau ultima rezervă“.** Se prefigura deci un conflict, se înțindea o coardă și înaintea etapei a 19-a ea a cedat cu zgomotul de rigoare. Microfonul din Ploiești a aruncat imediat în eter o veste care a pus pe gînduri : U.T.A. s-a aliniat la centrul terenului fără Dumitrescu !

L-am întîlnit întîmplător în avion. Era posac și îngîndurat deși ar fi vrut să pareze, împrumutînd provizoriu și fără șansă un aer degajat. La neîmnerirea noastră a răspuns vădit preocupat : „Nu m-am prezentat la plecare, nu sînt dispus să joc atîta timp cît am sentimentul persecuției. Nea Nicu (n.n. antrenorul Nicolae Dumitrescu) **îmi aplică sancțiuni severe și repetate pentru culpe minore. Pentru fumat, pentru că l-am faultat odată pe Cretu în meciul cu „U“ Cluj, răspunzînd de fapt la nenumăratele lui duruități, pentru randament slab, deși cu Universitatea am jucat destul de bine. Mă suspectează de lipsă de sinceritate, controlîndu-mă dacă într-adevăr sînt la școală sau nu. Mă simt nedreptățit“...**

Și tocmai apoi, speriat parcă singur de slăbiciunea argumentelor sale, derutat, fără ajutor, fără punct de sprijin, ca un înotător care s-a aventurat prea departe și nu mai zărește malul. Și apoi : „Ce credeți, o să mă suspende ?“. Pornise cu întrebarea în cer ca o sabie deasupra capului, se ghemuie în el și rîvni să-l înghită.

Așadar, un conflict clasic între un jucător lansat pe scara valorii, popularizat, rebel și înfumurat subit, focmai din această cauză, și un antrenor cu principii clare și ferme. Nu este nici primul și desigur nici ultimul caz. Deznodămîntul este de așteptat.

DUMITRESCU LA RĂSCRUCE DE DRUMURI

diat în eter o veste care a pus pe gînduri : U.T.A. s-a aliniat la centrul terenului fără Dumitrescu !

L-am întîlnit întîmplător în avion. Era posac și îngîndurat deși ar fi vrut să pareze, împrumutînd provizoriu și fără șansă un aer degajat. La neîmnerirea noastră a răspuns vădit preocupat : „Nu m-am prezentat la plecare, nu sînt dispus să joc atîta timp cît am sentimentul persecuției. Nea Nicu (n.n. antrenorul Nicolae Dumitrescu) **îmi aplică sancțiuni severe și repetate pentru culpe minore. Pentru fumat, pentru că l-am faultat odată pe Cretu în meciul cu „U“ Cluj, răspunzînd de fapt la nenumăratele lui duruități, pentru randament slab, deși cu Universitatea am jucat destul de bine. Mă suspectează de lipsă de sinceritate, controlîndu-mă dacă într-adevăr sînt la școală sau nu. Mă simt nedreptățit“...**

Și tocmai apoi, speriat parcă singur de slăbiciunea argumentelor sale, derutat, fără ajutor, fără punct de sprijin, ca un înotător care s-a aventurat prea departe și nu mai zărește malul. Și apoi : „Ce credeți, o să mă suspende ?“. Pornise cu întrebarea în cer ca o sabie deasupra capului, se ghemuie în el și rîvni să-l înghită.

Așadar, un conflict clasic între un jucător lansat pe scara valorii, popularizat, rebel și înfumurat subit, focmai din această cauză, și un antrenor cu principii clare și ferme. Nu este nici primul și desigur nici ultimul caz. Deznodămîntul este de așteptat.